

UITTREKSEL UIT DE MINUTEN BERUSTENDE TER GRIFFIE VAN HET HOF VAN
BEROEP TE GENT.
HET HOF VAN BEROEP TE GENT, RECHTDOENDE IN CORRECTIONELE
ZAKEN, HEEFT HET VOLGENDE ARREST GEVELD:

Tegen dit arrest is er geen
beroep in cassatie aangetekend.
Gent,

De Griffier-hoofd van dienst,

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Nr. 375/05
VAN HET PARKET

Nr. 97016
VAN HET ARREST

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

19 mei 2006

not. 66.97.406/01 van het Openbaar Ministerie en als vrijwillig tussenkomende partij, vertegenwoordigd door haar collegae van burgemeester en schepenen, wiens kantoren gevestigd zijn te tegen:

1.Nr. architect, geboren te op
wonende te

2.Nr.(thans ter beoordeling van het Hof)

De eerste en

Als daders, ofwel om een misdaad of een wanbedrijf hieronder omschreven te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat, zonder hun bijstand, de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf te hebben uitgelokt;

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk:

bij het bouwen, het gebruiken van een grond voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, het herbouwen, het verbouwen van een bestaande woning (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) de voorwaarden, gesteld in het advies van de gemachtigde ambtenaar, waarvan het beschikkend gedeelte in de schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen werd overgenomen, niet in acht te hebben genomen, door namelijk:

1. op het terrein gelegen te _____ ten
kadaster gekend onder _____ in eigendom
toehorende aan _____

(tot 16.04.2002) (beschrijving inbreuk)

- vernieuwen van schrijnwerk / ramen voorzijde gelijkvloers + 1ste verdieping in PVC
- vernieuwen dakpannen in rode platte keramische pannen op bijgebouwen te _____ op 05.06.1998 - 12.06.1998;

2. en de sub 1 vermelde toestand in stand te hebben gehouden, te
vanaf 05.06.1998 tot en met 30.04.2000 ;

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 146-1° en 7°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999).

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-7°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999), werken, handelingen of wijzigingen die een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, namelijk door

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1. de instandhouding van de sub A.1. omschreven toestand te _____ vanaf 01.05.2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 25.10.2002.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 1 maart 2005, 15de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verbetert de dagvaarding als volgt:

"de voorwaarden, gesteld in het advies van de gemachtigde ambtenaar, waarvan het beschikkend gedeelte in de schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen werd overgenomen, niet in acht te hebben genomen" dient te worden vervangen door *"de voorwaarden zoals bepaald in de door het College van Burgemeester en schepenen afgeleverde bouwvergunning dd. 6 februari 1998 (_____) niet te hebben nageleefd"*.

Verklaart de vrijwillige tussenkomst van de _____ ontvankelijk.

Stelt vast dat ingevolge artikel 7 van het Decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening wat het handhavingsbeleid betreft en rekening houdende met het arrest van het Arbitragehof nr. _____ de aan de eerste beklagde ten laste geleerde feiten A2 en B niet langer kunnen worden bestraft.

Spreekt eerste beklagde derhalve vrij aangaande de tenlasteleggingen A2 en B en ontslaat hem dienaangaande van iedere verdere rechtsvervolgung, zonder kosten.

Verklaart de feiten A1 in hoofde van eerste beklaagde bewezen.

Veroordeelt eerste beklaagde dienvolgens voor de feiten A1 tot een geldboete van € (200, gedeeld door 40,3399 en verhoogd met 1990 opdecimen =) 991,57.

Veroordeelt eerste beklaagde tot het betalen van de helft van de gedingkosten, in het geheel begroot op € 80,43, deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in zijnen hoofde bewezen verklaarde tenlastelegging, en tot het betalen van een vergoeding van € 25.

Legt de helft van voormelde gedingkosten ten laste van de Belgische Staat.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van twee maanden.

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van € 10 + 45 opdecimen = € 55 te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Met betrekking tot de herstellvordering

Beveelt eerste beklaagde met betrekking tot het pand te
over te gaan tot aanpassingswerken en meer bepaald
door de volledige uitvoering van de werken overeenkomstig de afgeleverde
stedenbouwkundige vergunning dd. 6 februari 1998.

Dit alles dient te gebeuren binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval de aanpassingswerken niet werden uitgevoerd binnen voormelde termijn, van ambtswege in de uitvoering ervan kan worden voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 68 § 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, thans artikel 153 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van het College van Burgemeester en Schepenen door de eerste gedaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50,00 per dag vertraging in de uitvoering van de aanpassingswerken.

Zegt voor recht dat de dwangsom zal verbeurd zijn één maand na de betekening van onderhavig vonnis, nadat de termijn voor herstel verstreken is.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 11 maart 2005 door de eerste beklaagde, uitgezonderd
waarvoor vrijspraak werd verleend.
- 15 maart 2005 door het openbaar ministerie tegen tegen alle
schikkingen.

kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. Dit brengt niet mee dat de beklaagde voor deze telastleggingen zou moeten worden vrijgesproken, zoals de eerste rechter deed, maar wel dat de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B vervallen is. Het betekent evenmin dat het Hof niet langer bevoegd zou zijn om over de herstellvordering in de mate dat zij er op is gesteund, die is ingeleid op het ogenblik dat de strafsanctie voor het in stand houden nog van toepassing was, uitspraak te doen.

4. De telastlegging A.1 dient te worden verbeterd zoals de eerste rechter deed. De beklaagde heeft zich op deze verbeterde telastlegging verdedigd. De verbeterde telastlegging A.1. heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

5.1 Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging A.1, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en door de eerste rechter verbeterd, lastens de beklaagde bewezen.

5.2. Ten onrechte betwist de beklaagde dit op grond van de bewering dat het vernieuwen van de ramen en het vernieuwen van de dakpannen in casu niet vergunningsplichtig zou zijn. Deze redenering gaat niet op, zelfs wanneer het vernieuwen van bestaande ramen in hout door ramen in pvc op zichzelf niet vergunningsplichtig zou zijn, wat althans op basis van de voormelde bouwverordening (art.6, letter l) voor betwisting vastbaar is; dit geldt ook voor het vernieuwen van de dakpannen.

Het is immers zo dat de beklaagde aan de door hem betrokken eengezinswoning in aan de grondige verbouwingwerken heeft uitgevoerd, waarvoor hij voormelde bouwvergunning bekam. Het plaatsen van de ramen in pvc (kunststof verkregen door polymerisatie van vinylchloride) en het vernieuwen van de pannen maakte slechts een onderdeel uit van de grondige verbouwingwerken waarbij, zoals blijkt uit de vergelijking van het plan van de bestaande toestand met het plan van de uit te voeren werken, het gebouw "anders van bouw" werd gemaakt. Voor de verbouwingwerken als geheel was een voorafgaande schriftelijke bouwvergunning vereist waarvan alle bepalingen, met inbegrip van de gegevens van het goedgekeurde bouwplan, dienden te worden nageleefd. Het gegeven dat voor de uitvoering van een of ander onderdeel van de verbouwingen louter op zichzelf beschouwd geen dergelijke vergunning nodig zou zijn geweest mocht het geen deel uitmaken van de verbouwingen, doet hieraan geen afbreuk. De vergunning tot het verbouwen vormt een geheel, waarvan de overigens door de beklaagde als architect én bouwheer aangebrachte vermeldingen dat het buitenschrijnwerk van de voorgevel diende te worden uitgevoerd in hout, meer bepaald in "meranti geschilderd", en dat de bedaking zou geschieden met "rode Boomse pannen", nageleefd moesten worden om niet te handelen in strijd met de vergunningsplicht, ten tijde van de feiten uitgedrukt in ar.42 § 1.1° van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996.

5.3. Wat betreft meer bepaald het onderdeel van de telastlegging A.1 dat betrekking heeft op het niet naleven van de bouwvergunning van 6 februari 1998 bij het "vernieuwen van schrijnwerk/ramen voorzijde gelijkvloers en eerste verdieping in pvc", is het zo dat het Hof de wettigheid niet moet

onderzoeken van art.36 van de bouwverordening van Di
schrijft voor met betrekking tot het schrijnwerk in het gebied waarin de
woning is gelegen, dat het moet worden uitgevoerd in hout, met voldoende
profilering, en dient geschilderd te worden en dat ook "esthetisch gebruik"
van metaal kan worden toegelaten. Deze bepaling wordt in dit onderdeel
van de telastlegging A.1 immers niet tegen de beklagde aangevoerd,
zodat de wettigheid ervan voor de beoordeling van de schuldvraag niet
relevant is. Het Hof hoeft daarom niet in te gaan op de middelen in dat
verband in conclusies aangevoerd.

5.4. Wat betreft meer bepaald het onderdeel van de telastlegging A.1 dat
betrekking heeft op het niet naleven van de bouwvergunning van 6 februari
1998 bij het "vernieuwen dakpannen in rode platte keramische pannen op
bijgebouwen", is het zo dat aan de beklagde meer bepaald het verwijt
wordt gemaakt dat hij in strijd met de vergunning rode platte keramische
pannen heeft gebruikt in plaats van rode Boomse pannen.

Het is van algemene bekendheid dat voor een Boomse pan de glooiende
vorm typisch is en dat deze naam synoniem staat voor "golfpan", een pan
met nu eens een meer dan eens een minder geprononceerde S-vorm.

Welnu, de op de bijgebouwen geplaatste pannen voldoen hieraan
geenszins. De beklagde, zelf architect, noemt ze in zijn verhoor van 14
januari 2002 (stuk 17) overigens zelf "platte" pannen; zij wijken af van de
"gegolfde" pannen geplaatst op het hoofddak.

Ook hier kan worden opgemerkt dat dit onderdeel van de verbeterde
telastlegging A.1 het niet naleven van een vergunningsvoorwaarde betreft
en niet art.36 van de gemeentelijke bouwverordening van de stad Brugge
van 29 september 1992, dat enkel "rode of zwarte gegolfde keramische
pannen" toelaat. Op de middelen desbetreffend aangevoerd in conclusies
moet evenmin worden ingegaan.

6. De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde
van het misdrijf was bepaald. Gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2,
al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze
bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening
van 22 oktober 1996.

De beklagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke
toestand tot stand gebracht door in strijd met de bouwvergunning bij de
verbouwing van zijn woning het schrijnwerk in kunststof te laten uitvoeren
en bij de bedaking van de bijgebouwen geen rode Boomse pannen te
hebben gebruikt.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die
een goede stedenbouw beogen heeft hij ondergeschikt gemaakt aan zijn
persoonlijk belang.

Ten onrechte betwist de beklagde, die architect was ten tijde van de
feiten, dat de verzwarende omstandigheid bepaald in art.66, 3° lid van het
coördinatiedecreet ter zake zou gelden vermits het om werken gaat aan de
eigen woning. Voormelde bepaling maakt immers geen onderscheid naar
de omstandigheden waarin de bouwvoertreding wordt gepleegd en maakt
als verzwarende omstandigheid deel uit van het te beoordelen feit. Door
zijn beroep in de vastgoedsector wordt de beklagde geacht goed op de
hoogte te zijn van de voor die sector geldende wettelijke bepalingen.
Terecht wordt in de briefwisseling van verwezen naar de
voorbeeldfunctie ter zake van de architect.

Het groot tijdsverloop sedert de feiten en de afwezigheid van vroegere veroordelingen na een volledige loopbaan als architect maker verzachtende omstandigheden uit die verantwoordten dat de hierna uitgesproken geldboete beneden de minimumstraf in de gegeven omstandigheden weliswaar nog noodzakelijk maar toereikend is.

Het Hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

7.1. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge vorderen het herstel van de plaats in de vorige toestand door vervanging van de op de bijgebouwen aangebrachte platte dakpannen door rode gegolfde keramische dakpannen en door vervanging van het schrijnwerk in pvc van de voorzijde gelijkvloers en eerste verdieping door te schilderen schrijnwerk in hout.

7.2. Met betrekking tot de herstellvordering is het zo dat art.149 § 1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en /of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan

bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het Hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

7.3.1. Wat betreft meer bepaald de vordering om op de bijgebouwen de platte pannen te vervangen door rode gegolfde keramische pannen, hetgeen overeenkomt met "rode Boomse pannen" vermeld op de vergunde plannen, is het zo dat het herstel nog noodzakelijk is om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen: het herstel is niet uitgevoerd en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een hiertoe verleende vergunning.

7.3.2. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art.149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens art.198 bis DORO kan het Hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

Het Hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel niet opportuun de vorderingen van het college en van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

De vraag of bij wijze van herstel geen betaling van een som gelijk aan de meerwaarde door het goed verkregen diende te worden geformuleerd stelt zich niet, vermits het misdrijf geen meerwaarde voor het goed heeft meegebracht.

7.3.3. De beklagde vraagt, wanneer de herstellvordering niet voor eensluidend advies aan de Hoge Raad wordt voorgelegd, de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof:

"Schendt het huidige art. 198bis, tweede lid Stedenbouwdecreet, in zijn combinatie met art. 149, §1 Stedenbouwdecreet, het gelijkheids- en nondiscriminatiebeginsel uit de art. 10 en 11 van de Grondwet, doordat:

- *hierdoor het eensluidend – en dus bindend – advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid enkel facultatief wordt gesteld voor een herstellvordering wegens een stedenbouwinbreuk, die vóór het operatief worden van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid (16 december 2005) werd aangebracht voor de Strafrechter;*
- *terwijl voor identiek dezelfde herstellvordering wegens identiek hetzelfde bouwmisdrijf ditzelfde eensluidend – en dus bindend – advies niet facultatief, maar integendeel verplicht is, wanneer deze herstellvordering vóór de Strafrechter werd gebracht".*

Deze vraag betreft niet het in artikel 198bis, 2°lid DORO gemaakte onderscheid naargelang de inbreuk dateert van voor dan wel vanaf 1 mei 2000.

Gelet op de onlosmakelijke samenhang tussen art. 149 §1, eerste lid, laatste zin DORO en art. 198bis, 2°lid DORO volgt uit de vernietiging van de woorden "voor 1 mei 2000" door het Arbitragehof (arrest van 19 januari 2005) dat de mogelijkheid aan de rechter door voormeld artikel 198bis, 2° lid DORO gegeven geldt voor alle herstellvorderingen die bij de rechter werden ingeleid op een tijdstip dat nog geen eensluitend advies vereist was, dus zowel voor inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 als voor inbreuken die dateren van 1 mei 2000 of later. De inbreuk dateert hier overigens van voor 1 mei 2000.

Het Hof stelt de prejudiciële vraag niet omdat art.198bis, 2°lid DORO aldus geïnterpreteerd het gelijkheidsbeginsel en het nondiscriminatiebeginsel klaarblijkelijk niet schendt (art.26 § 2, 2°, 2° lid van de Bijzondere wet op het Arbitragehof). Het ingeroepen onderscheid vindt zijn oorsprong immers niet in voormelde bepaling van het decreet maar in de regelen die de toepassing van de wet, meer bepaald het gewijzigde art.149 DORO, in de tijd beheersen. Het artikel 198 bis 2° lid DORO is slechts een overgangsregeling van aard de gevolgen van het uit deze regelen volgend gelijktijdig toepassen van een nieuwe wet en een oude wet in alle redelijkheid voor de beklaagde te beperken door de rechter alsnog de mogelijkheid te bieden het eensluitend advies te vragen.

7.3.4. De bedaking van de huizen en het ervoor gebruikte materiaal, los van de vraag of zij vanaf de openbare weg of van in de tuinen kan worden gezien, betreft de fraaiheid van de gebouwen; stedenbouw heeft niet alleen betrekking op wat van buitenaf kan of gemakkelijk kan gezien worden. Rekening houdend met de gegevens van het dossier, waaronder de plannen met betrekking tot de verbouwing, moet overigens worden aangenomen dat de bedaking van de bijgebouwen vanaf de verdieping van het hoofdgebouw kan worden gezien, vanuit gebouwen in de omgeving en vanuit de lucht.

De door de beklaagde zelf neergelegde foto's van allerlei gebouwen tonen aan dat het onderscheid tussen gegolfde pannen en platte pannen als zodanig duidelijk op te merken is.

Het is niet aan de rechter om zich in de plaats te stellen van de bevoegde overheid om te oordelen wat al dan niet fraaiër is, platte pannen dan wel gegolfde (Boomse) pannen.

Verder blijkt met betrekking tot andere gebouwen in de stad waarop platte pannen zijn gelegd geenszins dat sprake is van een vergelijkbare toestand (zoals het feit of het gebruik van Boomse pannen tot de vergunningsvoorwaarden behoort, het tijdstip dat zij werden geplaatst, of nog de plaats waar de goederen gelegen zijn).

De beklaagde zelf heeft met kennis van zaken trouwens ingestemd met het vervangen van de platte pannen door gegolfde pannen; hij vroeg enkel een verlenging van de termijn om hiertoe over te gaan, zoals kan worden afgeleid uit het afschrift van de brief van 5 juli 2001 van het stadsbestuur aan de beklaagde (stuk 5).

7.3.5. Er zijn geen aanwijzingen dat het herstel door vervanging van de platte pannen door Boomse pannen zeer hoge kosten mee zou brengen. Het prijsbestek door de beklaagde is met deze vaststelling te verzoenen.

7.3.6. Kortom, in weerwil van hetgeen in conclusies wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen zijn de gelijkkluidende herstellvorderingen van het college en de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur niet kennelijk onredelijk; het blijkt niet dat de vorderingen steunen op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is; aan de beklagde worden geen onredelijke lasten opgelegd.

7.4. Wat betreft meer bepaald de vordering tot vervanging van het schrijnwerk in pvc door schrijnwerk in te verven hout is het zo dat:

- politie-inspecteur vaststelde dat "het op het zicht niet zichtbaar is of de bouwvergunning is overtreden",
- in de bouwvergunning het college van burgemeester en schepenen vaststelt dat "de wijk geen echte eenheid vormt" en "het pand geen uitzonderlijke waarde heeft",
- het Hof aan de hand van het neergelegde staal vaststelt dat de gebruikte kunststof oogt als hout en uit de foto's blijkt dat ook de profielen visueel niet wijzen op uitvoering in pvc,
- de schepenen van ruimtelijke ordening van in haar brief van 24 september 2001 aan de beklagde na een plaatsbezoek schrijft; "Op esthetisch vlak valt inderdaad niets aan te merken (...)",
- gewezen schepenen van en voorzitter van de Koninklijke Commissie Monumenten en Landschappen, die werd gevraagd om objectief advies te verstrekken en dit duidelijk slechts schroomvallig doet, onder meer schrijft, ook na een bezoek ter plaatse: "de ramen harmoniseren volledig met de gevel" en verder "betreffende profiel en kleur kan zelfs een geoefend oog geen verschil met hout zien, men moet krabben aan de ramen om vast te stellen dat het misschien wel geen hout is",
- de kosten voor het herstel wat het schrijnwerk betreft zouden oplopen tot meer dan € 10 000.

Het geheel van deze samen beschouwde gegevens brengt mee dat, zo de uitvoering van het gevorderd herstel op dit punt al enig voordeel voor de goede stedenbouw zou meebrengen, dit voordeel manifest niet zou opwegen tegen de last die er voor de overtreder ongetwijfeld uit zou voortvloeien. Terecht stelt de beklagde dan ook dat dit onderdeel van de herstellvordering kennelijk onredelijk is. Het Hof dient de herstellvordering in de mate dat zij het schrijnwerk in pvc betreft, daarom bij toepassing van art.159 van de Grondwet zonder gevolg te laten. De vorderingen van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college tot verbeurte van een dwangsom in de mate dat zij dit onderdeel van de herstellvordering betreffen zijn zonder voorwerp.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,
38, 40, 41, 85 en 100 Strafwetboek,
164, 190, 194, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering.

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over oordelend:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de vrijwillige tussenkomst van _____ niet ontvankelijk en veroordeelt haar tot de kosten in beide aanleggen gevallen met betrekking tot haar vordering,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B vervallen,

veroordeelt de beklaagde voor de telastlegging A.1, zoals verbeterd door de eerste rechter, tot een geldboete van € (300, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1 487,36 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

laat de vorderingen van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en van het college van burgemeester en schepenen van _____ tot herstel van de plaats in de vorige toestand voor zover zij betrekking hebben op het schrijnwerk van de voorgevel in pvc zonder gevolg,

verklaart de vorderingen tot verbeurte van een dwangsom in de mate dat zij op dit onderdeel van de herstellvorderingen betrekking hebben zonder voorwerp,

beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te _____ nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand door vervanging van de op de bijgebouwen aangebrachte rode platte dakpannen door rode

gegolfde keramische dakpannen (zogenaamde Boomse pannen) binner een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 25 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie; begroot deze kosten op € 80,43 in eerste aanleg en op € 94,47 in beroep en stelt vast dat zij ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf.

Kosten:		
	Afschriften:	34,20
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	21,68
		<hr/>
		85,88
	+ 10 % :	8,59
		<hr/>
	Totaal :€	94,47

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **19 mei 2006**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
, raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier: